

[Erling Christensen]

Så er der et andet problem, som vi kan være lidt betænkelige ved, nemlig spørgsmålet, om vi kan stole på de skøn, som ligger i den aftale, som nu er indgået på udgiftssiden. Jeg var lidt inde på det tidligere. Ministeren var inde på, at lærerlønningerne var 1 mia. kr. for høje, og det skulle vel forstås sådan, at man kunne spare, man kunne nedlægge skoler.

Det ville da være en lettelse for nogle kommuner, som står i den svære beslutning, som det jo er for en landsby eller en lidt større by, som betragter deres skole som det kulturelle centrum. Det er en meget svær beslutning, og det er jeg sikker på at ministeren er enig med mig i. Det kunne være en lettelse for de pågældende kommuner, hvis ministeren her i Folketinget ville sige, at en sådan beslutning vil Venstre støtte. Det ville lette kommunalpolitikkerne, også ministerens politiske partifæller ude i kommunerne, hvis det blev sagt rent fra Folketingets talerstol.

Det, vi skal tage os af her i Folketinget, er vel bl.a. også at diskutere børnefamiliernes og de ældres vilkår.

(Kort bemærkning).

Graversen (S):

Når jeg siger service, så betyder det, at erhvervslivet selvfølgelig er afhængigt af og interesseret i, at der er ordentlige skoleforhold også for deres egne børn, at der er uddannelsesmuligheder, at der er efteruddannelsesmuligheder for arbejdskraften, at der er ordentlige veje, transportmuligheder for deres varer, at der er grunde til udbygning af virksomheder osv. Det er den service, det ikke kan undgå at gå ud over på flere områder.

Jeg vil anbefale både ministeren og de borgerlige ordførere at gå ud i kommunerne og se, hvad der mange steder sker her og nu. Gå ud og se, hvad man mange steder er nødt til at byde f.eks. vore ældre medborgere.

Så vil jeg lige til sidst gøre opmærksom på, hr. minister, at dér, hvor det her rammer hårdt, er ude i de små lokalsamfund, som netop ministerens parti om og om igen har talt om – det nære samfund. Det er dér, det rammer. Det er dem, der er afhængige af de mindre enheder, de mindre skoler. Så det er altså stik imod partiet Venstres politik, hvis man går ned i de enkelte elementer.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil gerne sige til hr. Erling Christensen, at det er et problem med de skøn, der udarbejdes over indtægtsgrundlaget for de enkelte år, og derfor har vi også tilbudt kommunerne, at vi kan fjerne usikkerheden. Vi kan gøre afregningen endelig, vi kan indregne vores bloktilskud og vores udligning på én gang ved alene at bruge det sidst kendte endelige ligningstal i de enkelte kommuner. Det har vi tilbudt. Jeg vil godt sige, at der ikke i dette ligger, at staten på nogen måde har nogen fordel. Det er fuldstændig neutralt over for statskassen, men man bruger bare et historisk tal, som er endeligt. Men indtil videre har Kommunernes Landsforening ikke ønsket at gå ind i en endelig model.

Jeg har på landsplan mødt ønsket bredt hos kommunaldirektører, borgmestre, kommunalbestyrelser: Kunne vi ikke få en endelig model, så man fjernede usikkerheden? Jeg mener, vi kunne vinde meget ved det, og jeg har lovet Kommunernes Landsforening at indbyde til en drøftelse af, om ikke vi kunne finde en model, der var endelig, for at undgå usikkerheden. For det er gavnligt for hele budgetlægningen også at få muligheden for som kommunalpolitiker at holde, hvad man har lovet.

Nu vil jeg lige sige, selv om jeg ikke er Venstres ordfører, at Venstre har jo aldrig sagt, at man skal opretholde skoler, der ikke har elever. Forudsætningen for skolen er, at man har elever.

Dernæst vil jeg gerne sige, at måden at finansiere skoler på principielt bør være taxameterprincippet, altså at det er en bevilling pr. barn, så det er skolebestyrelserne selv, der kører det. I min egen kommune har man en skole med 27 elever. 27 elever. Dér har forældrene ønsket at køre skolen selv med 27 elever. Det kan godt lade sig gøre. Men den dag man kun har én elev, er det svært at køre en skole med en skoleinspektør, selv om den pågældende så forestår al undervisningen. Hvis det overhovedet er muligt.

Hr. Graversen taler om, hvordan vi behandler vores ældre. Jeg er lidt ked af, at man lige som tegner et billede af, at vi behandler vores ældre dårligere i 1990, end vi gjorde i 1988, i 1985 og 1984, for det er ikke sandheden. Der sker jo fantastisk mange positive ting: Vi har et andet syn på det at blive gammel. Vi har et andet syn på det, at selv om man er gammel, så har